

[Lawaetz]

stitsministeren bedre end jeg. Var det så ikke en idé at trække vejret og holde en pause med noget, der er så lidt vigtigt som det her og fylder så meget, og vente, til der kom et EF-direktiv?

Når jeg har valgt denne form for ordførertale i forbindelse med en måske, set med regeringens øjne, lille sag, så er det, fordi jeg på forhånd har opgivet i den korte taletid, jeg har, at komme med en fornuftig teknisk gennemgang af de 53 sider. Men jeg skal garantere for, at hvis vi skal slæbes igennem det, så skal jeg nok komme frem med i stribevis af uklarheder og i stribevis af forkerte ting, der står på de 53 sider. Det kan vi så glæde os til.

På den baggrund vil jeg ikke sige, at jeg vil være uvenlig og tage stilling til det, men jeg vil sige, at fremskridtspartiet kort og godt i en tid som den, vi lever i, og på baggrund af det, jeg har sagt, fraråder, at man gennemfører dette lovforslag.

Det andet lovforslag, lovforslag nr. L 88, betragter jeg som konsekvenslovgivning.

Til slut en bemærkning om Dankortet. Den sag kan man ikke afgøre i løbet af 5 minutters taletid. Det er et stort emne, som må tages op for sig selv.

Nør Christensen (CD):

Lovforslag nr. L 87 fremsættes nu for tredje gang. Man siger jo, at tredje gang er lykvens gang, og måske har ministeren haft det i tankerne, da han fremsatte lovforslaget.

Jeg er jo nyt medlem af folketinget, så jeg har ikke været med under udvalgsbehandlinger tidligere, men at dømme efter det foreliggende materiale har der været tale om grundige og krævende forhandlinger. Det i sig selv behøver jo ikke at betyde, at lovforslaget er godt nok. Men centrum-demokraterne vil deltage med stor interesse, som det jo hedder i det parlamentariske sprog.

Selve lovforslaget er teknisk korrekt formuleret, men det kan selvfølgelig ikke overraske, når det kommer fra justitsministeriet. Jeg vil dog sætte et spørgsmål ved, hvor langt vi fra lovgivningens side skal gå ind i forholdet mellem sælger og køber. Hvor langt skal det egentlig være en samfundsopgave at være formynder? Der er jo i den nugældende aftalelov en vis beskyttelse af for-

brugeren, og ingen kan vel forhindre frie aftaler mellem sælger og køber.

Af det foreliggende materiale forstår jeg, at der fra forskellige sider har været betænkeligheder ved lovforslaget, og jeg skal selv sætte et spørgsmålstejn ved § 33, der omhandler den lange ønskeliste.

Det er min opfattelse, at en forbruger, der ikke i forvejen sætter sig ind i disse ting, kun vil have en ganske ringe interesse herfor alligevel, selv om jeg også må erkende, at beslutningsgrundlaget naturligvis skal være i orden, men det her går vel også ud på, at vi skal undgå senere misforståelser.

Jeg vil til slut henvise til, hvad CD tidligere har sagt om CDs positive indstilling over for en tidssvarende retsbeskyttelse.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil også, da det er tredje første behandling, vi har af denne sag, nøjes med at henvise til, hvad vi tidligere har sagt, senest den 14. oktober 1981, hvor jeg gjorde rede for, hvorfor vi, jo mere vi arbejder med dette her, er blevet desto mere betænkelige ved lovgivningen.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at undre mig over regeringens prioritering. Vi har på forskellige områder hørt, at når vi nu startede igen efter valget, drejede sig om kun at tage de allermest nødvendige lovforslag. Man kunne måske stille sig det spørgsmål, hvem det er i systemet, der skal have denne her lovgivning igennem. Det skulle undre mig, om det virkelig var socialdemokratiets folketingsgruppe og regeringen, der ønskede at få den mast igennem her i foråret, hvor vi sandt for dyden har nok at bestille.

Jeg lyttede med stor opmærksomhed til socialdemokratiets ordfører, som fremhævede, at de to vigtigste ting i lovforslaget var fortrydelsesretten og indførelsen af den effektive rente. Jeg skal her blot henvise til, hvad vi tidligere har sagt. Jeg kan sådan set ikke være uenig med hende i, at det er de to vigtigste ting. Fortrydelsesretten er gennemhullet totalt under det udvalgsarbejde, der allerede er foregået, og den effektive rente er en yderst tvivlsom sag. Det fik vi også demonstreret ved sidste debat.

Jeg vil også give fru Lissa Mathiasen ret i, at man bør adskille debatten om kredit-